Книга пророка Ісаї 63

Чавило Божої справедливости 1-6; спогад минулого 7-14; молитва за народ 15-19

1 Хто ж це йде з Едому, у багряних шатах з Боцри? Такий величний у своїй одежі, що виступає повний сили? Це я, той, що повідає справедливість, великий у спасінні.

2 Чому шати твої багряні, одежа твоя, мов у того, хто топтав грона у винотоці?

3 Я топтав сам один у винотоці, нікого з-поміж народів не було зо мною. Я їх топтав у моїм гніві, давив їх у моїй досаді, їхній сік на мої шати бризкав, і я заплямив усю мою одежу.

4 Бо я в моїм серці постановив день помсти, і надійшов рік моєї відплати.

5 Дивився я, але помічника не було; глядів здивований, та не було, щоб хто підтримав. Тоді рамено моє прийшло мені у підмогу, і моє обурення мене підтримало.

6 Я роздавив народи в моїм гніві, я їх розбив у моїй люті, пролив їхній сік на землю.

7 Я славитиму ласки Господні, Господні подвиги за те все, що Господь учинив нам, за те велике благо для ізраїльського дому, що він учинив нам у своїм милосерді, у своїй великій ласці.

8 Бо він сказав: "Вони ж мій народ, діти, що не будуть віроломні!" Він став їхнім Спасом,

9 у кожній їхній недолі. То не вістун, не ангел урятував їх, а його обличчя. У своїй любові й у своїм милосерді він викупив їх, він їх підняв, носив їх за часів минулих.

10 Вони ж: зворохобились, завдали смутку духові його святому. І він їм ворогом зробився, став з ними воювати.

11 Тоді вони згадали дні днедавні, дні Мойсея: Де той, що вивів з моря пастиря свого стада? Де той, що дух свій святий вклав у нього?

12 Що вів Мойсея за правицю раменом своїм преславним, розділив води перед ними, щоб учинити собі ім'я вічне?

13 Що вів їх через безодні, немов коня широким степом, так що вони не спотикались?

14 Мов череду, що сходить у долину, дух Господній вів їх до спокою. Отак водив ти свій народ, щоб учинити собі славне ім'я.

15 Споглянь же з неба й подивися з преславного, святого твого житла! Де твоя горливість і твоя потуга, твій жаль і твоє милосердя? Не стримуй їх супроти мене!

16 Бо ти - наш Батько. Не знає нас Авраам, не згадує про нас Ізраїль. Ти, Господи, наш Батько; "наш Викупитель споконвіку" - твоє ім'я.

17 Чому, о Господи, ти допустив, щоб ми блукали далеко від твоїх доріг, щоб закаменіло наше серце, тебе більше не боялось? Повернися з любови до слуг твоїх, до колін твого спадкоємства!

18 Чому нечестивці лізуть у твою святиню, вороги наші твоє святилище взяли під ноги?
19 Ми стали, немов люди, над якими ти не володів ніколи, які не прикликали ніколи імени
Бога. Коли б ти був прорвав небо і зійшов, гори розтанули б перед тобою!